

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/44/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123212548
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6123212548.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: A. B., B., B. B. C. – B. D., D. XX, IČO: 35 831 154, zastúpený: E. E. F., advokát, so sídlom Bratislava – Staré Mesto, Mýtna 48, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: G. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., I. E. XXXX/X, korešpondenčná adresa: B., H. J. XXX, o zaplatenie 15 902,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13Csp/39/2023-151 zo dňa 19. októbra 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 13Csp/39/2023-151 zo dňa 19. októbra 2023 potvrdzuje.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

1.1 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa návrhom doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 12. januára 2023 domáhal, aby súd vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatenia istiny v sume 15 902,90 eur s príslušenstvom. Svoj návrh žalobca odôvodnil tvrdením, že jeho právny predchodca, K. L. C., M., B. B. D. N. X, C., A.: XXXXXXXX (ďalej len „právny predchodca“ alebo „banka“), poskytol žalovanému úver vo výške 20 000,- eur, ktorý žalovaný napriek dohodnutým splátkam riadne nesplácal, čo malo za následok, že banka vyhlásila ku dňu 17. septembra 2020 predčasnú splatnosť úveru. Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy bolo žalovanému doručené dňa 5. októbra 2020. Nakoľko žalovaný v sedemdňovej lehote dlžnú sumu nezaplatil, dostal sa voči právnenému predchodcovi žalobcu od 13. októbra 2020 do omeškania. Na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. februára 2020 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“) a žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 8. júna 2022, bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu, o čom bol žalovaný písomným oznámením upovedomený. Žalobca uviedol, že si uplatňuje v tomto konaní len časť postúpeného nároku vo výške nesplatennej istiny úveru vo výške 15 902,90 eur s príslušenstvom.

1.2 Súdu prvej inštancie bola súdená vec postúpená Okresným súdom Banská Bystrica, pracovisko upomínacieho a exekučného konania, nakoľko žalobca navrhol pokračovanie v konaní v zmysle § 10 ods. 3, resp. § 14 ods. 3 zák. č. 307/2016 Z. z. o upomínanom konaní.

1.3 Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaný s bankou uzatvoril zmluvu o pôžičke zo dňa 30. apríla 2019 (ďalej len „zmluva o pôžičke“), na základe ktorej bola žalovanému

poskytnutá pôžička v sume 20 000,- eur, ktorú sa zaviazal žalovaný splácať v pravidelných mesačných splátkach.

1.4 Súd prvej inštancie mal preukázaný spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, z titulu uzavretej zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie mal preukázané, že medzi bankou a žalobcom došlo dňa 8. júna 2022 k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie v rámci skúmania aktívnej vecnej legitímácie pristúpil v prvom rade k skúmaniu dodržania postupu podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom ku dňu 8. júna 2022 (ďalej len „Zákon o bankách“).

1.5 Súd prvej inštancie z pripojeného listinného dôkazu označeného ako 3. upomienka – pokus o zmier zo dňa 10. augusta 2020 (ďalej len „výzva“) zistil, že touto výzvou banka vyzývala žalovaného na okamžité zaplatenie dlžnej sumy v zmysle zmluvy o pôžičke s tým, že v opačnom prípade bude požadovať, aby žalovaný vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti. Zároveň bol žalovaný upozornený na právo banky odstúpiť od zmluvy o pôžičke, pričom dlžná pohľadávka banky celkom predstavovala sumu 924,89 eur

1.6 Súd prvej inštancie z listinného dôkazu označeného ako výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom (ďalej len „oznámenie o mimoriadnom zosplatnení“) zistil, že tento listinný dôkaz je zo dňa 18. septembra 2020, ktorým banka oznamovala žalovanému, že napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradil dlžnú pohľadávku z titulu zmluvy o pôžičke, a preto dnešným dňom vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 18 781,81 eur. Zároveň bol žalovaný vyzvaný na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom, a to v lehote 7 dní od odo dňa doručenia tohto oznámenia.

1.7 Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v predmetnom prípade nebola splnená podmienka písomnej výzvy banky, adresovaná klientovi na úhradu dlžného záväzku v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách. Svoj záver odôvodnil s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022, sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022 a uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 citovaného zákona vyžaduje osobitnú výzvu banky adresovanú klientovi s tým, že klient je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, ako podmienku pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt a zároveň je potrebné dlžníkove následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Súd prvej inštancie zdôraznil, že z hľadiska komparácie vyššie uvedených rozhodnutí dovolacieho súdu s rozhodnutím dovolacieho súdu pod sp. zn. 8Cdo/169/2020 zo dňa 27. januára 2022, je potrebné vychádzať z prevažujúceho a neskoršieho právneho názoru dovolacieho súdu vyjadreného v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/266/2020, 4Cdo/75/2020, z ktorého vyplýva požiadavka osobitnej písomnej výzvy banky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Z uvedeného dôvodu tak súd prvej inštancie nepovažoval právny názor vyjadrený v rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 8Cdo/169/2020 za smerodajný.

1.8 Súd prvej inštancie skonštatoval, že aj napriek predchádzajúcej výzve súdu, žalobca nepreukázal osobitnú výzvu banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, resp. nepreukázal jej doručenie žalovanému. S poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka bola podľa názoru súdu prvej inštancie zmluva o postúpení pohľadávok zaťažená vadou absolútnej neplatnosti, v dôsledku čoho nedošlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky na žalobcu, čoho následkom je, že žalobca v konaní nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie žalobu zamietol. Vzhľadom na nepreukázanie aktívnej legitímácie bolo už podľa názoru súdu prvej inštancie nadbytočným a nehospodárnym zaoberať sa ďalšími argumentami uvedenými stranami sporu.

1.9 Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a čl. 17 CSP tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal napriek tomu, že žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, a to vzhľadom k tomu, že žalovaný si v konaní žiadne trovy konania neuplatňoval. Na základe vyššie uvedeného súd rozhodol o trovách konania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca (ďalej aj len ako „odvolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, pričom uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda v celom rozsahu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel.

2.1 V odvolaní žalobca namietol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu a tvrdil v tomto smere, že naplnenie podmienok pre platné postúpenie žalovanej pohľadávky preukazoval výzvou právneho predchodcu zo dňa 9. júla 2020 (pozn. odvolacieho súdu: správne malo byť „zo dňa 10. augusta 2020“) a výzvou na plnenie zo dňa 18. septembra 2020. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého predmetné výzvy nie je možné považovať za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tomto smere poukázal na názor vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo 169/2020, z ktorého vyplýva, že za výzvu na plnenie pred postúpením pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky. Podľa žalobcu nebolo potrebné, aby banka realizovala dve samostatné výzvy, t. j. jednu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhú podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 4/2020 zo dňa 25. mája 2022). Žalobca tvrdil, že banka vyzvala žalovaného na zaplatenie splátok, pre nezaplatenie ktorých potom úver mimoriadne zosplatnila. Oznámením o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 18. septembra 2020 banka žalovaného vyzvala na zaplatenie dlžnej pohľadávky z úveru. Žalovaný napriek výzvam banky dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní, čím boli v čase postúpenia pohľadávky splnené všetky zákonné predpoklady, v dôsledku čoho v konaní (žalobca) disponuje aktívnou vecnou legitímáciou. Zdôraznil, že súd by mal pri výklade právnych úkonov brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril aj napriek tomu, že mu bol k tomu vytvorený procesný priestor.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou, (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok okresného súdu vo výroku I. a II. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Nesprávnym právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe riadne vykonaného dokazovania (§ 191 CSP) v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie vec po právnej stránke správne posúdil a svoje závery aj v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP v dostatočnej miere odôvodnil. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Odvolací súd uvádza, že odvolateľ v podanom odvolaní vo vzťahu k meritu veci neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé priviesť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (vo veci samej). Nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohli bez svojej viny byť prezentované v prvoinštančnom konaní. Z uvedeného dôvodu tak v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady

dopĺňať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s § 366 CSP). Na základe vyššie uvedeného je odvolací súd názoru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (I.) a v závislom výroku (II.) o trovách konania ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozsudku sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje, pričom k relevantným námietkam odvolateľa v podanom odvolaní v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 CSP uvádza nasledovné.

9. Procesná obrana žalobcu v odvolaní bola založená na tvrdení, že výzvu zo dňa 10. augusta 2020 a oznámenie o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 18. septembra 2020 je možné z hľadiska ich obsahu považovať za výzvu banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, v dôsledku čo je záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie v spore nesprávny.

10. Odvolací súd na úvod konštatuje, že aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním tvrdené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej - existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej - existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania a súd je povinný skúmať ju z úradnej povinnosti v ktoromkoľvek štádiu konania (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009, sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. októbra 2021).

11. Súd prvej inštancie sa tak správne v konaní zameral predovšetkým na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, najmä s ohľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi stranami sporu, v nadväznosti na potrebu poskytnutia osobitnej ochrany spotrebiteľovi v spore s dodávateľom a súd prvej inštancie správne zameral pozornosť na vysporiadanie sa s otázkou platnosti postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorej by súd mohol konštatovať, že žalobca je skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovanému, ako spotrebiteľovi, domáha. V spotrebiteľských vzťahoch pri konštatovaní platnosti či neplatnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na ďalší subjekt, je nutné okrem všeobecných ustanovení § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka zohľadniť aj osobitnú právnu úpravu, ktorá na daný právny vzťah dopadá.

12. Jednu z osobitných právnych úprav dotýkajúc sa postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského vzťahu predstavuje Zákon o bankách. Predmetná právna úprava pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje súčasné splnenie dvoch podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách (osobitná písomná výzva banky klientovi a relevantná doba omeškania dlžníka aj napriek písomnej výzve banky). Uvedené podmienky sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle hmotného práva a musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo Zákon o bankách a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva (uvedenú skutočnosť odvolací súd konštatuje len pre úplnosť a vzhľadom na označenie 14. časti zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách ako OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO, v ktorej je obsiahnuté aj zákonného ustanovenia § 92 ods. 8), ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale priamo stanovuje hmotnoprávne podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o „lex specialis“ vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávok (§ 524 a nasl.. Občianskeho zákonníka). Takémuto záveru nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („môže banka alebo pobočka zahraničnej banky pohľadávku postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti Zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje osobitné podmienky, za ktorých môže banka, a to aj bez súhlasu klienta postúpiť pohľadávku na inú osobu, čo výkladom „a contrario“ znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka platne postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Odvolací súd v súvislosti s takýmto záverom poznamenáva, že takýto výklad predmetného zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách zodpovedá judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý práve za účelom zjednotenia výkladu tohto ustanovenia v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 jednoznačne konštatoval, že „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Zhodne aj vo svojom ďalšom rozhodnutí

sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 16. júla 2018 Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil právnu vetu: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.)“.

13. Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvej inštancie nemal v konaní preukázané naplnenie podmienky platnosti postúpenia pohľadávky v intencii ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď výzva zo dňa 10. augusta 2020 a ani oznámenie o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 18. septembra 2020 podľa názoru súdu prvej inštancie nespĺňa požiadavku osobitnej výzvy banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, s dôrazom na právny výklad ustanovenia § 92 ods. 8 predmetného zákona podaný Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022, sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022.

14. Odvolací súd konštatuje, že z právnej úpravy ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj vychádzajúc z teleologického výkladu tohto zákonného ustanovenia, sledujúc účel a zmysel tejto právnej úpravy, vyplýva, že pred samotným postúpením pohľadávky banky na iný subjekt zákonná úprava vyžaduje osobitnú a samostatnú písomnú výzvu banky, v ktorej banka v relevantnej časovej súvislosti pred samotným uskutočnením postúpenia pohľadávky klienta na iný subjekt vyzve tohto klienta na eventuálne zaplatenie a splnenie si zameškaného záväzku voči banke s upozornením, že v súlade s dikciou ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť aj inému subjektu aj bez súhlasu klienta. Práve s prihliadnutím na sledovaný účel a cieľ tejto právnej úpravy - a to je poskytnúť ochranu klientom banky v tom zmysle, že po upozornení na možnosť postúpenia pohľadávky aj bez jeho súhlasu na iný subjekt a na základe vyčíslenia konkrétnej výšky pohľadávky, má klient reálnu možnosť účinne zabrániť postúpeniu pohľadávky a to tým, že svoj dlh voči banke dodatočne uhradí. Klientovi banky sa uvedeným spôsobom poskytuje dostatočný informačný a časový priestor na to, aby mohol predísť, resp. zvrátiť tak závažný právny následok, akým je postúpenie pohľadávky bankového subjektu na nebankový subjekt. Uvedený výklad zodpovedá okrem iného aj označeniu 14. časti zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO. Práve takouto formou je ochrana klientov účinne, nielen fiktívne, zabezpečená.

15. S poukazom na vyššie uvedené hodnotí odvolací súd námietku žalobcu, ktorý tvrdil, že za kvalifikovanú výzvu banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno považovať nie len výzvu zo dňa 10. augusta 2020 (č. I. 19), ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 18. septembra 2020 (č. I. 21) ako nedôvodnú.

16. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu výzvy zo dňa 10. augusta 2020 síce sekundárne vyplýva, že žalovaný je v omeškaní so splácaním pohľadávky a vyzvaný na zaplatenie sumy 924,89 eur (vyčíslenú k 10. augustu 2020) s upozornením na právo banky odstúpiť od zmluvy, avšak primárne je jej obsahom upozornenie na právo úver zosplatniť. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 18. septembra 2020 síce sekundárne vyplýva, že žalovaný je v omeškaní so splácaním pohľadávky, avšak primárne je predmetom tohto oznámenia vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

17. Odvolací súd zdôrazňuje, že vychádzajúc z teleologického výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách, skrz spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere a z dôvodu, aby ochrana klienta bola nielen fiktívna, ale skutočne reálne zabezpečená, potom neobstojí argument žalobcu, ktorý považuje výzvu zo 10. augusta 2020 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18. septembra 2020 za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022 a sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022 - rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/36/2020 zo dňa 13. mája 2021 a 15CoCsp/23/2023 zo dňa 19. júla 2023).

18. Žalobca sa v podanom odvolaní bránil s odkazom na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 8Cdo/169/2020, ktorým mienil preukázať správnosť svojich tvrdení. K tejto forme procesnej obrany žalobcu odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvej inštancie (bod 27. a 28. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) uvádza, že v rámci rozhodovacej praxe dovolacieho súdu prevažuje právny názor, podľa ktorého obsah ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyžaduje výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky. Preto, ak súd prvej inštancie vychádzal z uvedenej premisy, nemožno jeho rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 2 ods. 2 CSP. Uvedená forma procesnej obrany žalobcu je v tomto smere nedôvodná.

19. Žalobca sa v podanom odvolaní bránil tiež s odkazom na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/4/2020, ktorým mienil preukázať správnosť svojich tvrdení. K tejto forme procesnej obrany odvolací súd uvádza, že predmetné rozhodnutie dovolacieho súdu nie je možné aplikovať na posudzovaný prípad, keďže sa v ňom riešila iná právna otázka, než ktorá je podstatná pre riešenie posudzovanej veci, a to otázka „či podmienku, ktorou ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách limituje platnosť postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu (banku alebo inú ako banka) možno považovať za splnenú tým, že banka pred postúpením celej pohľadávky vyzvala dlžníka na zaplatenie len jej časti“. Odvolací súd tak hodnotí aj túto formu procesnej obrany žalobcu ako nedôvodnú.

20. Odvolací súd konštatuje, že skutkové a právne závery, na základe ktorých súd prvej inštancie v merite veci rozhodol boli vecne správne, a preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a zvážení všetkých relevantných skutočností, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil ako vecne správny.

21. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd i výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva, podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s čl. 17 CSP. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobu súd zamietol v celom rozsahu, procesný úspech v konaní v celom rozsahu prináležal žalovanému, avšak nakoľko si žalovaný v konaní žiadne trovy konania neuplatňoval, rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd, s dôrazom na skutočnosť, že žalovaný sa proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania neodvolal, potvrdil i závislý výrok o trovách prvoinštančného konania ako vecne správny.

22. O trovách dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní vedenom v dôsledku odvolania žalobcu tento nebol úspešný ani čiastočne, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Procesný úspech v odvolacom konaní tak v celom rozsahu prináleží žalovanému, žalovaný sa však k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril, a preto mu v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania tak, že žalovanému, hoc procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže si žiadne trovy dovolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním objektívne nevznikli (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28. februára 2018).

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel' domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).